

Wenzell Brown

Vnthuquan.net, 2009.

Ăn kiêng và chết

Kính gửi Giáo sư khoa Thẩm mỹ Trường Đại học X... ,
Thưa ông, tôi là một tên sát nhân. Nhưng tôi không bao giờ thú tội trước cảnh sát vì bọn họ chỉ là những cục đất nờ nghệch, không thể nào hiểu được sự nhạy cảm cũng như động cơ thúc đẩy tôi lần lượt giết chết hai người vợ yêu quý mà không một giây phút ăn năn. Tôi giết vợ không vì phản bội, vì chán ghét nàng, vì muốn chiếm đoạt tiền bạc hoặc vì những lý do thông thường khác - Tôi giết vợ để bảo vệ tính sáng tạo, óc thẩm mỹ và làm đẹp thêm đời sống mà thôi. (Tôi tin rằng, chỉ có những người trông xa hiểu rộng như ông mới thông cảm được tôi).

Trước khi nói đến cái chết của Yvette, người vợ đầu tiên của tôi, tôi xin kể sơ qua về mình. Tôi sinh trưởng trong một gia đình quý tộc. Bố tôi suốt đời bận bịu công việc kinh doanh. Mẹ tôi là một nghệ sỹ, lúc nào cũng muốn thấm nhuần trong lòng tôi tình yêu thơ ca và âm nhạc của bà. Dường như hầu hết quãng đời niên thiếu của tôi trôi

qua trong các viện bảo tàng nghệ thuật, những cuộc họp mặt các văn nghệ sỹ. Mẹ tôi đi du lịch khắp nơi và thường dẫn tôi theo.

Tôi được học về ngôn ngữ, nghệ thuật và âm nhạc. Song tôi cảm thấy, mình sành về nghệ thuật thưởng thức hơn là nghệ thuật sáng tạo. Tôi vào được đại học nhưng vì điều kiện tổ chức ở đây quá tồi tệ, nhất là những bữa ăn nhạt nhẽo, cách pha chế gia vị vụng về đến nỗi tôi không chịu được, phải bỏ trường vào năm thứ hai.

Mẹ tôi và tôi lại tiếp tục những chuyến du lịch. Tôi thất bại về mặt học tập nhưng lại thành công trên lĩnh vực khác. Tôi đã trở thành chuyên gia về ăn uống, ý kiến về nghệ thuật nấu ăn của tôi không chê vào đâu được. Bất cứ nơi nào chúng tôi đến, Paris, Rome hay Vienne, tôi đều có thể khám phá ra những nhà hàng nhỏ nằm khuất trong hẻm, ở đó có những món ăn thật độc đáo, tuyệt vời. Mẹ tôi và bạn bè của bà rất hài lòng về tôi.

Bố tôi mất. Sau đó mẹ tôi cũng qua đời để lại cho tôi một khoảng trống cô đơn và một gia sản hầu như đã cạn. Qua một loạt tình huống phức tạp khó thể kể ra, tôi kinh hoàng nhận thấy mình lạc lõng giữa New York bởi công việc đè nặng trên vai với đồng lương rẻ mạt. Quả thành phố náo nhiệt này không dành cho một người đa cảm như tôi!

Tôi hoàn toàn cô đơn. Đêm đêm, tôi lang thang qua những con đường nhỏ tìm kiếm những nơi phục vụ những món ăn đúng nghĩa. Nhưng vô ích. Tôi luôn luôn tức giận trước những món ăn dở dang, vô vị: nước sốt mặn chát, rau đậu nát nhừ, bánh ngọt trương phình, còn bánh mì thì cứng như da giày... Cuộc sống thật tệ hại. Tôi cảm thấy không thể chịu đựng được cho đến một hôm, tôi bắt gặp một quán ăn nhỏ tối tăm ẩm đạm mang tên Chez Yvette trong một con

hẻm ngoằn ngoèo. Tò mò, tôi bước vào quán và gọi một món ăn đơn giản: Cá bơn sốt cà. Khi cô hầu bàn mang đến khay thức ăn, nắp vịn mở ra, tôi nghe trong lòng mình dâng đầy hưng phấn. Tôi đã thấy được những gì mà bấy lâu nay tôi cố công sức tìm. Đó là một đầu bếp am hiểu hoàn toàn nghệ thuật nấu ăn. Không có món cá bơn nào ngon hơn được nữa với nước sốt tuyệt vời, gia vị thấm thía. Sau khi nhấp cạn ly rượu nho, tôi đề nghị được gặp người đầu bếp để tỏ lòng ngưỡng mộ. Yvette hiện ra trước mắt tôi với dáng dấp to lớn, thô kệch trong chiếc áo đầm xám bạc théch, gương mặt ngăm đen lấm tấm mồ hôi bên bếp lò đỏ rực. Dù trông nàng già hơn tôi nhiều, tôi vẫn thấy nàng thật đẹp và dè dặt đặt lên má nàng những nụ hôn cảm kích. Yvette rất vui mừng khi gặp được một khách hàng tri kỷ. Chúng tôi cùng hàn huyên đàm luận, cùng ngây ngất khám phá những điều kỳ diệu của nhau. Từ đó, tôi trở thành khách hàng thường xuyên của quán Chez Yvette. Nàng đã chăm chút cho tôi từng miếng ăn tuyệt hảo, bánh mì ngọt, tôm hùm, giò gà trổng thiên... Nàng luôn ở bên tôi, và sau bữa ăn thường uống cùng tôi một cốc rượu hoặc một tách cà phê kèm với món bánh ngọt ngon nhất. Yvette là một kho báu, đời tôi không thể thiếu nàng. Nhưng biết làm sao hơn khi món tiền dự trữ của tôi cạn dần, tôi không đủ tiền trả cho những món ăn ngon miệng ấy nữa. Có lẽ Yvette đã cảm nhận được sự bối rối của tôi, nên một hôm, nàng đề nghị tôi ở lại qua đêm. Sự tử tình của Yvette thẳng thắn và quả quyết, so với các cô gái mình hạc xương mai thì nàng sâu sắc hơn nhiều. Một tuần sau, chúng tôi cưới nhau. Thoạt đầu, cuộc hôn nhân rất hạnh phúc. Chúng tôi mở rộng quán thành nhà hàng và làm ăn càng lúc càng phát đạt nhờ những món ăn độc đáo do sự sáng tạo của hai vợ chồng chung sức chung

lòng. Sự phồn thịnh của nhà hàng đã đưa tôi lên vị trí tầm vóc của một người đàn ông. Tôi yêu nhà hàng và tôi yêu nàng, bởi nàng là một phần đem lại sự hoàn hảo cho nhà hàng. Hạnh phúc biết bao! Rồi thảm kịch bắt đầu. Một hôm Yvette ngất xỉu trong nhà bếp. Bác sĩ cho biết, trọng lượng quá tải của nàng dẫn đến tình trạng nghẽn mạch, kèm theo bệnh tiểu đường mới phát làm cho bệnh nàng càng phức tạp thêm. Yvette đã phản đối trước một thực đơn ăn kiêng rất khắc nghiệt. Nhưng vị bác sĩ lạnh lùng phán:

- Bà không còn cách lựa chọn nào khác. Hoặc là ăn kiêng, hoặc là chết.

Yvette đã tuân thủ lời bác sĩ một cách tuyệt đối. Nàng sụt ký rất nhanh. Trong vòng vài tháng, nàng không còn là bà vợ mập mạp vui vẻ của tôi nữa, mà trở nên thon thả, ưa nhìn. Vì bị tước mất niềm đam mê ăn uống, Yvette trở nên say sưa chăm chút vẻ bề ngoài của mình (điều mà trước đây nàng không màng đến), do đó tính tình của nàng cũng thay đổi theo. Từ hào phóng, nàng trở nên keo bẩn. Nàng hà tiện mua những vật liệu rẻ tiền để chế biến món ăn, đồng thời bán cho khách những khẩu phần ít hơn thường lệ, dần dần nàng từ chối phục vụ những món ăn cầu kỳ tinh tế khiến cho nhà hàng càng ngày càng vắng khách. Mặc cho khách hàng riêng của chúng tôi ra đi, Yvette chẳng hề bận tâm. Nàng đã có những vị khách đặc biệt cho riêng mình. Đó là những con người tầm thường, thực đơn lúc nào cũng chỉ bánh xăng uýt và rau xanh. Thêm vào đó, chế độ ăn kiêng đã làm cho Yvette mau mệt mỏi nên không đáp ứng được những sinh hoạt vợ chồng, quan hệ giữa chúng tôi tuột dốc nhanh chóng. Từ yêu thương, tôi trở nên căm ghét nàng, nhất là việc nàng không còn khả năng sửa soạn một bữa ăn hợp khẩu vị trong gia đình.

Không đếm xỉa đến sự bức dọc của tôi, Yvette còn lên án tôi quá coi trọng miếng ăn và có những nhận xét xúc phạm về vòng eo càng ngày càng phình ra của tôi.

Để giải khuây, tôi thường rời nhà đi lang thang. Một hôm, tôi khám phá ra quán Golden Cock trong một tầng hầm tối có món xúp tôm cà chua tuyệt hảo nhất thành phố. Chủ quán là Germaine. Nàng già và đầy đà hơn cả Yvette trước kia, gương mặt khá đẹp, má mịn hồng, ánh mắt xanh xám, mái tóc mềm mại. Chúng tôi bị thu hút lẫn nhau bởi một sở thích chung trong nghệ thuật nấu ăn. Chúng tôi góp ý cách làm một món ăn, bổ sung hoàn chỉnh cho nhau. Một lần nữa, hạnh phúc đã đến với tôi.

Tuy nhiên, tôi là người đã có vợ. Yvette không bằng lòng việc tôi ăn tối ở ngoài. Nàng kiểm soát tiền bạc của tôi rất chặt chẽ. Những món ăn vô vị của nhà hàng Chez Yvette càng làm tôi chán vợ thêm. Tôi không thể ly dị được vì Yvette là tín đồ Thiên chúa giáo, nên đành chờ cơ hội thuận tiện để đến với Germaine mà thôi. Về sau, Yvette đã phá đám chúng tôi, nàng cạn tài ráo máng với tôi bằng cách biến tôi thành một tên kiết xác, không đồng xu dính túi, buộc lòng tôi phải trở thành người làm công cho nàng, hằng ngày phải ăn những món cà bằm dập, thịt đông hôi mữa, bánh mì hạ cấp... mà khi nuốt vào chỉ muốn ói ra.

Nàng đã đẩy tôi đến bước đường cùng nên buộc lòng tôi phải nghĩ đến cách loại trừ nàng. Ông nghĩ xem, có gì là quá đáng đâu. Ông thấy đó, tôi không phải là loại người thích bạo lực. Tôi rất sợ dùng súng, dao hay bất cứ hung khí nào. Thuốc độc là phương cách duy nhất tôi nghĩ đến để giải thoát tôi ra khỏi vòng vây kìm kẹp của Yvette. Tôi cân nhắc các khả năng của Asen (thạch tín), Cyanur... hai chất

này cực độc nhưng rất dễ nhận biết. Và lại, làm thế nào để bảo đảm hành động của mình không để lại dấu vết hoặc không gây nghi ngờ cho cảnh sát cơ chứ. Suốt một tháng trời, tôi nghiền ngẫm vấn đề đến gầy rạc người đi.

Trong phòng ngủ của chúng tôi, trên bàn trang điểm của Yvette chất đầy những lọ thuốc viên và thuốc con nhộng trợ giúp thêm vào thực đơn ăn kiêng và giảm cân của nàng. Một buổi sáng, có người bạn đi du lịch phía nam về, tặng Yvette một lọ thuốc viên nhãn hiệu Yarubex. Đây là loại thuốc giảm cân rất công hiệu được sản xuất ở Mexico, rất khó tìm ở Mỹ. Yvette rất mừng. Nhưng cùng ngày hôm đó, tờ thời báo New York in đậm bản tin của Bộ Y tế Hoa Kỳ: "Không nên dùng thuốc Yarubex. Những viên thuốc nhỏ đó có thể gây chết người khi uống với liều lượng cao. Đặc biệt gây nguy hiểm cho những người bị bệnh tiểu đường. Đã có 20 trường hợp tử vong vì loại thuốc giảm cân này." Yvette hoảng hồn quăng lọ thuốc vào thùng rác và tôi đã lén nhặt lên. Tôi quan sát rất kỹ. Những viên Yarubex nhỏ, có màu trắng giống hệt những viên Saccharine đựng trong hộp thuốc khảm vàng của Yvette để nơi bàn trang điểm. Không suy nghĩ, tôi trộn những viên Yarubex lẫn vào những viên Saccharine và chờ đợi, lòng không chút hy vọng cũng như mặc cảm tội lỗi nào.

Tôi không thể tin là mình đã thành công dễ dàng như vậy. Vài ngày sau, Yvette chết. Tôi về nhà vào buổi chiều và thấy nàng nằm sổng soãi trên giường ngủ, người còn nguyên quần áo. Sau khi kiểm tra, biết chắc tim nàng đã ngừng đập, tôi lục ví nàng tìm hộp thuốc khảm vàng, trút tất cả xuống cống và thay vào những viên Saccharine. Xong, tôi lấy lọ Yarubex để cạnh nàng, rồi gọi cảnh sát.

Tên trung úy cảnh sát Stevens phụ trách cuộc điều tra là một người

cục mịch, thô lỗ, cứ nhìn chằm chập vào tôi, mắt thoáng vẻ nghi ngờ. Tuy nhiên, vì không tìm ra dấu vết cũng như bằng chứng, việc điều tra được xếp lại. Tên Yvette được liệt kê vào danh sách nạn nhân của những kẻ vô lương tâm trong ngành kinh doanh dược phẩm. Tôi bán nhà hàng Chez Yvette và đến với Germaine Quán Golden Cock của nàng càng ngày càng nổi tiếng bởi các món ăn ngon đặc biệt, hợp khẩu vị với những người sành ăn. Sau một thời gian vừa đủ, chúng tôi cưới nhau. Tôi trở thành người tự mãn vì hạnh phúc quá tràn đầy. Tôi không hề nghĩ rằng, một cuộc sống quá êm đềm không thể lâu bền được. Cho nên, vào một ngày đẹp trời, Germaine đã sụt sùi bảo tôi:

- Anh yêu, bác sĩ bảo em phải ăn kiêng thôi!

Thưa ông, ông là người giàu trí tưởng tượng. Tôi không muốn làm ông nhàm chán bằng cách nhắc lại những chuyện đã kể. Điều này giống như một cuốn phim hay vở kịch truyền hình phát lại lần thứ hai, chán ngắt. Chỉ nói rằng, phản ứng của Yvette và Germaine rất giống nhau. Và dĩ nhiên sau đó, tôi gặp Suzane.

Khi sa vào bẫy của tên trung úy chết tiệt Stevens, tôi mới nhận ra mình ngu ngốc lạ lùng khi dùng lại phương cách cũ - những viên thuốc Yarubex - để giải thoát cho mình. Tại sao tôi không nghĩ ra cách khác chứ. Vả lại, làm sao tôi tiên đoán được rằng, Stevens lại chuyển công tác về chỗ tôi đang sống?

Tuy nhiên, tôi vẫn tự hào về hành động của mình. Trên đời này, biết bao nhiêu kẻ sát nhân chỉ vì vài trăm đô la hoặc vì một mối hiềm khích vớ vẩn. Còn tôi, tôi chịu sự trừng phạt chỉ vì muốn bảo đảm những món ăn được nấu đúng nghệ thuật để phục vụ cho quý thực khách thân yêu. Người bị kết án có đặc quyền chọn thực đơn cho

bữa ăn cuối cùng. Tôi nghĩ đến món sườn thỏ rừng sốt cam, bồ câu nhồi yến kiểu Trung Quốc, hay là gà hấp rượu anh đào. Nhưng thôi, những món này rất khó làm, phải tự tay tôi pha gia vị thì sự thơm ngon mới đạt tới đỉnh cao. Hẳn ông đồng ý với tôi? Xin chào ông - vĩnh biệt.

Hết

Nguồn: mây4phương

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003